

Múzeum

Régóta hosszú kövesút.

A kövesúton összeérnek az utak,
mert a kövesút több utat rejt.
Egy múzeumban járunk.
Ahol futurisztikus gépek,
a lombikokban rézgálic színben
fortyognak a folyadékok. Te sehol.
Pontosabban a határ túloldalán,
én meg egy folyóparton,
mert a kövespadlóval éveket
lépek vissza. Hol vagyok?
Te még sehol. Víz. Szél.
Sárga tömbök a bálák.
A múzeumban gomb-
nyomásra működnek
a gépek. Eltolható
könyvespolc. Időgép.
Körlépcső a magasba.

Régóta hosszú kövesút.

Ahogy teremről teremre
haladunk, majd egy asztalon
kiterített kártyalapok. Jóslás.
Fonnyadt gyümölcshéjként
hordalak magamban. Pedig
megtanultalak kezelni, úgy,
ahogy ingeket vasalok,
hajtogatok egymásra otthon.
Nekem viszonyom van
a gombokkal, neked ellenállásod.
És a legfelső szinten
könyvgerincek, múnemtől
függetlenül kisebb-nagyobb
formák sora. A padló síkos,
mint egy halpiacon.

Régóta hosszú kövesút.

Oda se merek nézni, összefolyik,
parázslík a fű, bokán üt a víz,
egy ág mozdulatában düh
bujkál, ahogy átlépek alatta.
A múzeumban fejünk felett
műanyag levelek. Boltívek alatt
haladunk lefele. Te sehol. Talán
ráncosra gyűröd az ingeket,
talán folyóvízlassan mozdulsz,
hullámlásod távol esik
egy halfarok siklásától.
Paplanok fehérlenek,
mint a múzeum mészkőfala.
Kilépek a tülekedő fénybe.